

Sygn. akt I CZ 39/07

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Jan Górowski

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku E. P.

przy uczestnictwie M. P. i P. P.

o zniesienie współwłasności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 30 maja 2007 r.,

zażalenia uczestnika postępowania P. P.

na postanowienie Sądu Okręgowego w R.

z dnia 15 listopada 2006 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 15 listopada 2006 r. Sąd Okręgowy w R. odrzucił skargę uczestnika P. P. wniesioną od prawomocnego postanowienia tego Sądu w przedmiocie zniesienia współwłasności, w uzasadnieniu podając, że w apelacji od postanowienia Sądu Rejonowego w D. uczestnik podał jako wartość przedmiotu zaskarżenia kwotę 80 261,51 zł, podczas gdy wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego została określona na kwotę 629 496 zł. Biorąc pod uwagę dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego, Sąd drugiej instancji uznał, że podwyższenie wartości przedmiotu zaskarżenia w celu uzyskania możliwości wniesienia skargi kasacyjnej od prawomocnego orzeczenia jest niedopuszczalne, co skutkowało odrzuceniem skargi na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c.

W zażaleniu na powyższe postanowienie uczestnik podniósł zarzut naruszenia art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 k.p.c., a także art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. W uzasadnieniu wywodził, że na gruncie stanu faktycznego w sprawie stanowisko Sądu drugiej instancji jest nieuzasadnione, albowiem postanowieniem Sądu Okręgowego na nowo ustalony został zarówno sposób podziału, jak i kwota należnych między uczestnikami postępowania spłat i dopłat. Wartość przedmiotu postępowania została przez sam Sąd ustalona na kwotę 629 496 zł i z tego względu, zdaniem żalącego, wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną, która obejmuje całość rozstrzygnięcia, jest wskazana prawidłowo. Wskazując na powyższe zarzuty i ich uzasadnienie, żalący żądał uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości oraz orzeczenia w przedmiocie kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c., od postanowienia sądu drugiej instancji wydanego w sprawie o zniesienie współwłasności skarga kasacyjna przysługuje, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi co najmniej sto pięćdziesiąt tysięcy złotych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniano, że w sprawach

działowych, skupiających zróżnicowane interesy majątkowe uczestników postępowania, wartością przedmiotu zaskarżenia nie jest z reguły wartość całego przedmiotu działu. Może tak być jedynie wówczas, gdy kwestionowana jest sama zasada działu, a więc istnieje rozbieżność interesów odnośnie do tego, czy w ogóle współwłasność podlega zniesieniu. Kwestionowanie zaś sposobu wyjścia ze współwłasności nie dotyczy zasady działu, a jedynie tego, jakie konkretnie składniki objętego współwłasnością majątku mają przypaść uczestnikom postępowania działowego. Dla określenia wartości przedmiotu zaskarżenia miarodajna jest zatem wartość tylko tych rzeczy, praw lub roszczeń, których dotyczy rozstrzygnięcie sądu zakwestionowane przez skarżącego w skardze kasacyjnej (por.m.in. postanowienia SN z dnia 6 listopada 2002 r., II CZ 98/02 i z dnia 23 czerwca 2004 r., V CK 157/04, niepubl.).

W przedmiotowej sprawie skarżącemu w postępowaniu pierwszoinstancyjnym przyznano składniki majątkowe (lokale nr 3 i 6) o wartości łącznej 225 090 zł i zasądzone od niego dopłaty na rzecz pozostałych uczestników w kwocie 80 261,50 zł. Postanowienie to zostało zmienione przez Sąd drugiej instancji, który uznał za dopuszczalne wydzielenie z nieruchomości tylko pięciu lokali i przyznał skarżącemu na własność jeden lokal o wartości 170 844 zł, obniżył natomiast zasądzone od niego dopłaty do kwoty 13 468 zł. Oznacza to, że wartość przyznanego przez Sąd drugiej instancji lokalu jest mniejsza o 54 246 zł, zaś apelację, w której domagał się jedynie oddalenia żądań uczestników w zakresie dotyczącym dopłat, skarżący przegrał o 13 468 zł, bowiem do tej kwoty obniżono zasądzone od niego dopłaty. Interes majątkowy skarżącego w skardze kasacyjnej wyznacza zatem suma tych kwot, wynosząca 67 714 zł (54 246 zł plus 13 468 zł). Wartości przedmiotu zaskarżenia nie można też sprowadzać do wartości przypadającego skarżącemu udziału w nieruchomości (157 374 zł), gdyż skarżący nie został pozbawiony tego udziału, przeciwnie – przyznano mu składniki majątkowe przewyższające udział. Wartość przedmiotu zaskarżenia, określona interesem majątkowym uczestnika, sprowadza się zatem do różnicy wartości składników majątkowych, których przyznania się domagał, a wartością tych, które mu przyznano, oraz do kwoty uwzględnionych roszczeń z tytułu dopłat.

Jak wskazano, wartość ta nie osiąga progu określonego w przytoczonym na wstępie przepisie.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 394¹w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.